

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. Пловдив, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300502477 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на ЗД „Бул инс“ АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ЕИК 831830482, чрез пълномощника му адв. М. Г., против Решение №1872 от 27.04.2023г., постановено по гр.д. №11793/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, 4-ти гр.с., в частта му, с която дружеството е било осъдено да заплати на С. Н. К. сумата над 2000 лв. до 10000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди и сумата от 303,86 лв.- обезщетение за имуществени вреди от пътно- транспортно произшествие, настъпило на 24.02.2020г. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „***“ и ул. „***“, причинено от Н. Д. Т., ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, за който е било сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ с ответното дружество, ведно със законната лихва върху сумите от 22.04.2020г. до окончателното им заплащане. В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението в обжалваните му части, като се иска

отмяната му в посочените части и отхвърляне на исквете.

Постъпил е отговор на жалбата от насрещната страна по нея- С. Н. К., ЕГН *****, чрез пълномощника ѝ адв. Х. М., с който същата се оспорва и се иска потвърждаване на обжалваното решение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно посоченото в жалбите, както и при служебна проверка от въззивната инстанция за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.432 във връзка с чл.477 от КЗ, предявен от С. Н. К. против ЗД „Бул инс“ АД, с който се иска ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца сумата от 10000 лв.- обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 303,86 лв.- обезщетение за имуществени вреди, в резултат на ПТП, настъпило на 24.02.2020г. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „***“ и ул. „***“, причинено от Н. Д. Т., ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, за който е било сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество. От фактическа страна по делото се установява от писмените доказателства, че с влязло в сила решение, постановено по АНД №***г. по описа на Районен съд- Пловдив, Н. Д. Т. е бил признат за виновен в това, че на 24.02.2020г. в гр. Пловдив при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № *** е

нарушил правилата за движение по пътищата- чл.50, ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на С. Н. К., ЕГН *****- счупване на горната /проксимална/ фаланга на втори пръст на лявата ръка, довело до трайно затрудняване движенията на горен ляв крайник, като на основание чл.78а от НК е освободен от наказателна отговорност за така извършеното престъпление по чл.343, ал.1, б.Б, пр.2 от НК и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. Съгласно разпоредбата на чл.413, ал.3 във връзка с ал.2 от НПК така постановеното влязло в сила решение е задължително за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. С постановеното по делото решение първоинстанционният съд е приел, че на 24.02.2020г. по вина на водача Н. Д. Т. при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, чиято гражданска отговорност е била застрахована от ответното дружество, е настъпило описаното в исковата молба ПТП, при което на ищеца са били причинени травматични увреждания. Съдът е приел, че с оглед установените по делото болки и страдания исковите претенции на ищеца за заплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди са изцяло основателни, поради което е уважил същите.

Така постановеното решение не е обжалвано от страните и е влязло в сила в частта му, с която искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е уважен до размера от 2000 лв. С въззивната жалба ответникът ЗД „Бул инс“ АД оспорва уважаването на претенцията за имуществени вреди с доводи, че липсват доказателства ищецът да е претърпял такива във връзка с процесното ПТП. Относно претенцията за неимуществени вреди в жалбата се твърди, че справедливото обезщетение, което се дължи на ищеца за същите, е в размер на 4000 лв., което следва да бъде намалено с $\frac{1}{2}$ поради съпричиняване на вредите от страна на ищеца, тъй като той е управлявал автомобила си със скорост над разрешената. По отношение на приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна. Предвид

горното и с оглед частичното уважаване на исковата претенция, за което първоинстанционното решение е влязло в сила, и съдържанието на въззивната жалба, то по делото следва да се приеме за доказано настъпването на описаното в исковата молба ПТП, противоправното и виновно поведение на водача на лекия автомобил „Хонда“ с рег. № *** Н. Д. Т., обстоятелството, че към датата на произшествието за същия е бил сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ с ответното дружество, както и причиняването на неимуществени вреди на ищеца.

По предявения иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди:

От заключението на приетата съдебно- медицинска експертиза се установява, че при настъпилото на 24.02.2020г. ПТП ищецът е претърпял контузия на главата, мозъчно сътресение без загуба на съзнание и коса фрактура на първата фаланга на показалеца на лява ръка. Към исковата молба /л.22-35/ са представени писмени доказателства, от които се установява, че след процесното ПТП ищецът е направил разходи за рентгенографии, прегледи и закупуване на лекарства в общ размер от 303,86 лв. Така направените разходи съставляват имуществени вреди за ищеца, като предвид характера им и приложените медицински документи и рецепти следва да се приеме, че се намират в причинна връзка с настъпилото ПТП. Предвид горното предявеният иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 303,86 лв.- обезщетение за имуществени вреди е основателен и правилно е бил уважен от първоинстанционния съд.

По предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди:

От заключението на приетата съдебно- медицинска експертиза се установява, че в резултат на настъпилото ПТП ищецът е получил контузия на главата, мозъчно сътресение без загуба на съзнание, коса фрактура на първата фаланга на показалеца на лявата ръка. След настъпване на процесното ПТП ищецът е бил откаран по спешност в УМБАЛ „Свети Георги“- гр. Пловдив, където поради счупването на първата фаланга на показалеца на лявата ръка му е била поставена гипсова

шина за 25 дни и е освободен за домашно лечение с указания за щадящ режим по отношение на мозъка. Поради продължаващи болки в главата на 27.02.2020г. е бил прегледан от невролог и са му изписани болкоуспокояващи, като той е отказал хоспитализация и скенер на главата. Извършени са му няколко контролни рентгенографии на пръстите на ръката, като след сваляне на гипса са забелязани рани на втори и трети пръст на лява ръка. На 05.05.2020г. е бил прегледан от хирург и невролог поради оток и болки в лява ръка, като са установени непълен обем на движение на 2-ри и 3-ти пръст на лява ръка, затруднено разгъване на лявата китка и обезчувствяване на втори и трети пръст. При извършен от вещото лице преглед на 25.04.2021г. вещото лице е установило, че ищецът е с възстановени движения и захват на ръката в пълна сила, като се оплаква от болки и промяна на чувствителността по хода на втори и трети пръст на лява ръка при натоварване и промяна на времето. Получените болки в областта на втори пръст на лява ръка са били интензивни по време на травмата, като са отшумявали постепенно във възстановителния период от два месеца. За период от около два месеца, за който е протекъл процесът на зарастване и раздвижване, ищецът не е могъл да използва функционално и пълноценно лявата си ръка.

От показанията на св. И. К.- съпруга на ищеца, се установява, че след инцидента ищецът е бил откаран в болница със силни болки в лявата ръка, където било установено, че има счупване на показалеца на лявата ръка и сътресение на мозъка. Било му предложено да остане в болница, но предвид ситуацията с епидемията от ковид той отказал. Три месеца бил в болнични, от които един месец с гипс. След свалянето на гипса продължавал да изпитва болки нагоре по ръката, поради което направил консултация с невролог, при която било установено възпаление на ставите и увреждане на мускулите в областта на китката. С оглед мозъчното сътресение един месец ищецът трябвало да стои на тихо, спокойно и тъмно място, без гледане на екрани и шум. В резултат на инцидента два от пръстите му били криви и не можел да ги свива напълно, както и да вдига тежести, поради което напуснал работата си във фирма за климатични инсталации. При застудяване на времето все още чувствал болка.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на посочената разпоредба, дадени в Постановление на Пленума на Върховния съд №4/1968 г. при определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които ги обуславят, като характера на увреждането, начина на извършване на деянието, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания и пр.

При така събраните доказателства за вида и размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди, както и за характера, интензивността и продължителността на изпитваните от него болки, страдания и негативни психически преживявания, настоящият състав на съда намира, че съобразно критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД следва да му бъде определено обезщетение в размер на 10000 лв. С отговора на исковата молба ответното дружество е направило възражение за съпричиняване на вредите от страна на ищеца поради допуснати от него нарушения на правилата за движение по пътищата. Това възражение е основателно. От изисканата по делото справка за хоризонталната и вертикална пътна сигнализация в района на кръстовището на бул. „****“ и ул. „****“ в гр. Пловдив към датата на настъпване на процесното ПТП-24.02.2020г., се установява, че по бул. „****“, по който се е движил ищецът С. Н. К. с управлявания от него автомобил „Мицубиши Галант“ с рег. № ***, преди кръстовището с ул. „****“ е налице ограничение на скоростта от 30 км./ч. От заключението на приетата авто-техническа експертиза е видно, че скоростта на движение на управлявания от ищеца автомобил в момента на удара е била 36,44 км./ч., като същият би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара, ако скоростта на автомобила му е била 30,12 км./ч. или по-ниска. Предвид горното се налага изводът, че при процесното ПТП ищецът е нарушил разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗДвП, тъй като се е движил със скорост по-висока от разрешената за конкретния пътен участък. Неоснователни са доводите на ищеца в отговора на въззивната жалба, че съгласно чл.83, ал.2, т.2 от Наредба №18 от 23.07.2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци действието на пътния знак било до навлизането в кръговото кръстовище. Действително от посочената разпоредба следва, че при липса на други

указания крайт на зоната на действие на пътния знак, въвеждащ ограничение на скоростта, е до кръстовище, но според настоящия състав на съда точният смисъл на същата е, че действието на знака се прекратява не с навлизането, а с излизането от кръстовището, т.е. същият действа и в самото кръстовище.

Съгласно разпоредбата на чл.51, ал.2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпване на вредите, обезщетението може да се намали. Съгласно формираната съдебна практика по приложението на посочената разпоредба, за да е налице съпричиняване по отношение на настъпилите вреди, е необходимо пострадалият обективно с поведението си да е допринесъл за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил настъпване на конкретното увреждане, независимо дали е действал или бездействал виновно.

В случая по делото се установява, че при процесното ПТП ищецът е допуснал нарушение на правилата за движение, тъй като се е движил с управлявания от него автомобил със скорост над разрешената. С оглед заключението на приетата авто-техническа експертиза, съгласно което той би могъл да реагира и да предотврати удара, ако се беше движил със скорост под 30 км./ч., то следва да се приеме, че е налице причинна връзка между така допуснатото от него нарушение и настъпилия вредоносен резултат. Според настоящия състав на съда с оглед допуснатото от него нарушение приносът на ищеца за настъпване на произшествието следва да се приеме за 20%, тъй като допуснатото от другия водач Н. Д. Т. нарушение на правилата за предимството /чл.50, ал.1 от ЗДвП/ е по-тежко и с много по-голям принос за настъпване на ПТП. Предвид горното дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди следва да се намали с 20%, като предявеният от него иск се уважи до размера от 8000 лв.

По така изложените съображения в частта му, с която претенцията за неимуществени вреди е била уважена за разликата над 8000 лв. до 10000 лв. обжалваното решение следва да бъде отменено, като вместо него се постанови ново решение за отхвърлянето ѝ за посочената разлика. В останалата му обжалвана част, с която искът за неимуществени вреди е бил уважен за сумата над 2000 лв. до 8000 лв. обжалваното решение

следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за двете инстанции, съразмерно на уважената част от претенциите. Пред първата инстанция ищецът е направил разноски в размер на 2356,93 лв., от които с оглед уважената с настоящото решение част от претенциите му се дължат 1899,44 лв. Предвид горното постановеното по делото допълнително определение от 08.06.2023г., с което на ищеца са били присъдени разноски за първата инстанция, следва да бъде отменено за сумата над 1899,44 лв. За въззивната инстанция ищецът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1440 лв., от които съобразно обжалвания интерес и уважената част от претенциите следва да му се присъдят 1093,17 лв.

За първата инстанция ответното дружество е направило разноски в размер на 50 лв., от които съразмерно на уважената част от претенциите следва да му се присъдят 9,70 лв., а за въззивното производство е направило разноски в размер на 1606,08 лв., от които съобразно обжалвания интерес и уважената част от претенциите следва да му се присъдят 386,82 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1872 от 27.04.2023г., постановено по гр.д. №11793/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, 4-ти гр.с., в частта му, с която ЗД „Бул инс“ АД е било осъдено да заплати на С. Н. К. сумата над 2000 лв. до 8000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди и сумата от 303,86 лв.- обезщетение за имуществени вреди от пътно- транспортно произшествие, настъпило на 24.02.2020г. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „****“ и ул. „****“, причинено от Н. Д. Т., ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, за който е било сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ с ответното дружество, ведно със законната лихва върху сумите от 22.04.2020г. до окончателното им заплащане.

ОТМЕНЯ Решение №1872 от 27.04.2023г., постановено по гр.д.

№11793/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, 4-ти гр.с., в частта му, с която ЗД „Бул инс“ АД е било осъдено да заплати на С. Н. К. сумата над 8000 лв. до 10000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди от пътно- транспортно произшествие, настъпило на 24.02.2020г. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „****“ и ул. „****“, причинено от Н. Д. Т., ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, за който е било сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ с ответното дружество, ведно със законната лихва върху сумата от 22.04.2020г. до окончателното ѝ заплащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на С. Н. К. против ЗД „Бул инс“ АД за заплащане на сумата над 8000 лв. до 10000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди от пътно- транспортно произшествие, настъпило на 24.02.2020г. в гр. Пловдив, на кръстовището на бул. „****“ и ул. „****“, причинено от Н. Д. Т., ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Хонда“ с рег. № ***, за който е било сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ с ответното дружество, ведно със законната лихва върху сумата от 22.04.2020г. до окончателното ѝ заплащане.

ОТМЕНЯ Определение №6572 от 08.06.2023г., постановено по гр.д. №11793/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, 4-ти гр.с., в частта му, с която ЗД „Бул инс“ АД е било осъдено да заплати на С. Н. К. разноси за сумата над 1899,44 лв. до 2356,93 лв.

ОСЪЖДА ЗД „Бул инс“ АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ЕИК 831830482, да заплати на С. Н. К., ЕГН *****, сумата от 1093,17 лв.- разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА С. Н. К., ЕГН *****, да заплати на ЗД „Бул инс“ АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ЕИК 831830482, сумата от 9,70 лв.- разноси за първата инстанция и сумата от 386,82 лв.- разноси за въззивната инстанция.

В необжалваната му част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____